

KOMMUNISTISK POLITIK

Christiansborg 3. oktober 2006

Nr. 19

10. årg.

2006

**13. oktober -
27. oktober**

Støttepris 12 kr.

TEMA: VELFÆRDSPROTESTEN SLÅR IGENNEM

- Atomkrig mod Nordkorea - eller Iran? s. 2 ● Fogh skal tvinges væk s. 3 ●
3. oktober i København s. 4 ● Århus: En bitter konflikt er startet s. 7 ●
Aktionerne må fortsættes s. 10 ● Kønne roller s. 11 ●
100.000 socialistiske ballademagere s. 12 ● Borgerlig mudderkastning s. 14 ●
Danmark i krig s. 16 ● Bush på dansk s. 18 ● Stop Israel s. 20 ●
Velfærdsprotest - hvorhen? s. 21 ● Debat s. 22 ● Aldi, Netto eller LO s. 24

Atomkrig mod Nordkorea – eller Iran?

KOMMUNISTISK POLITIK

Hvor kommer atomtruslerne og krigsfaren fra? Spørgsmålet er dumt: USA er verdens største atommagt, og brugen af atomvåben indgår i dens militærdoktriner. USA er den eneste nation, der har brugt atomvåben. USA har fyldt ikke bare sit eget territorium, men havene, rummet og baserne overalt i verden med a-våben. F.eks. i Sydkorea.

USA siger, at det er imod spredning af masseødelæggelsesvåben. Hvorfor har det så ikke forhindret Israel i at have atomvåben – et land, som notorisk er en trussel for hver eneste af dets naboer og hele regionen? USA's nære allierede Musharraf i Pakistan besidder også atomvåben, ligesom imperiets gode venner i New Delhi. USA fører krige verden rundt – i Mellemøsten og Centralasien, men også i Afrika, Latinamerika, Sydøstasien og i Europa (Kosovo, Serbien). USA har tabt i Irak og Afghanistan – men planlægger alligevel nye krige, og ganske snart. Krigsfaren kommer fra det militariserede og supermilitaristiske USA, som har tiltaget sig suveræn ret til at bestemme verdens og landenes indretning ved hjælp af våbenmagt.

Man skal vist tilbage til 50'ernes koldkrigspropaganda for at finde historiebøger, som hævder, at det var Korea, som angreb USA, og ikke omvendt. Faktisk er det sådan, at nordkoreanerne lever på deres eget territorium, mens amerikanerne befinder sig umiddelbart syd for den kunstige grænse, i det reelt besatte Sydkorea, som det har kontrolleret i mere end et halvt århundrede, hvor USA 'formelt' stadig har været i krig med Nord.

Og alligevel påstår George W. Bush og hans kloner verden over, indbefattet den danske stats- og udenrigsminister, at det er det 'uberegnelige' Nordkorea under Kim Jong-Il, som udgør en atomtrussel og en fare for naboerne og menneskeheden.

USA har ikke villet indgå en fredsaftale eller give en fredsgaranti til landet. Det har heller ikke villet forlade Sydkorea og dermed skabe mulighed for en fredelig genforening mellem syd og nord på koreanernes egne betingelser.

Nordkorea har længe annonceret, at det ville gennemføre en atomprøvesprængning – og har tilsyneladende nu også gennemført den. Det har udløst fordømmelse overalt. FN's sikkerhedsråd har fordømt enstemmigt – med den danske udenrigsminister som en særdeles ivrig medstemme. Og de

danske parlamentariske partier, fra Venstre over Dansk Folkeparti til Socialdemokraterne og Enhedslisten, har 'fordømt'. Dermed banes der vej for sanktioner. USA har allerede foreslået en hel stribe. Japan taler om 'præventive' angreb på Nordkoreas atomanlæg. Netop disse to nationer – Japan og USA – er ansvarlige for millioner af koreaneres død under 2. verdenskrig og Korea-krigen.

Arbejderpartiet Kommunisterne vil ikke hyle med i det imperialistiske kor af krigsmagere og 'fordømme'. Vi mener ikke, at den øger faren for krig. Den kan i bedste fald virke afskrækkende på amerikanske planer om mer Korea-krig.

Vi har den principielle holdning, at alle atomvåben er forbryderiske våben, masse mordets våben nr. 1, og at de alle bør forbydes, ødelægges og skrottes. Det har kommunisterne ment, lige siden disse kriminelle våben kom til verden som et megafarligt pressions- og brugsmiddel i den amerikanske imperialismes hænder. USA har konsekvent har nægtet at opgive sit faktiske a-våbenmonopol, også i den periode, hvor der herskede en 'terrorbalance' mellem supermagterne USA og Sovjetunionen.

Det er svært for USA at angribe Nordkorea. Fordi det militært er stærkt, fordi det grænser op til Kina, og fordi det ville skabe alvorlige vanskeligheder for USA også i syd. Det er ikke videre sandsynligt, det bliver i denne situation.

Til gengæld kan situationen bruges til at 'retfærdiggøre' en aggressionskrig, som længe har været på tegnebrættet: Krig mod Iran, som beskyldes for at ville lave atomvåben. Nu må 'iranske atomvåben' forhindres – for enhver pris, om det så er med anvendelse af dommedagsvåbenet imod Iran!

Den tidligere amerikanske vicefinansminister (i Reagan-regeringen) Paul Craig Roberts skriver:

"Der har længe været lagt planer om at angribe Iran. Problemet er, at Iran kan svare på effektive måder over for et konventionelt angreb. Desuden kunne et amerikansk angreb på et andet muslimsk land resultere i kaos og oprør i hele Mellemøsten. Det er grunden til, at de neokonservative har ændret deres krigsdoktrin til at tillade kernevåben-angreb på Iran."

Redaktionen 10. oktober 2006

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf. 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 280 kr.

År (26 nr.) 480 kr.

Institutioner

½ år 360 kr. - 1 år 640 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 20.10.06

Fogh skal tvinges væk

De massive protester i form af det kommunale budgetoprør og de markante demonstrationer ved folketingets åbning, organiseret af initiativet 'Velfærd til alle', var skriften på væggen for Fogh-regeringen. Nedtællingen for denne kriminelle regering, den sorteste i Danmark siden 2. verdenskrig, er i gang. Velfærdsbevægelsen har sat en anden politisk dagsorden end Anders Foghs – og den vil blive svær at tilsidesætte.

Protesternes styrke kom så fuldstændig bag på regeringen, at den tilsyneladende flippede ud i panik og slyngede vildt om sig med skældsord mod strejkende pædagoger og lærere, bekymrede aktionerende forældre og hele den brede mangfoldighed af protesterende. Men de kom også som en overraskelse for de øvrige Christiansborgs-politikere og de borgerlige medier, der lever i deres egen indkapslede verden, som normalt mest bevæges af selvsving.

Samstemmende havde de ment, at det var slut med velfærdsprotester efter den 17. maj, hvor langt over 100.000 var på gaden landet over for at forhindre ødelæggelse af efterløn og pensioner, SU og meget andet grimt. Hvorpå regeringen, Socialdemokraterne og De Radikale indgik et stort forlig, som fjernede nogle af de planlagte angreb, *men beholdt de fleste og de værste*, herunder det store angreb på pensionerne. De bildte sig ind, at forårets uro ville lægge sig i løbet af sommeren, når Helle Thorning Schmidt blev rost i alle landets medier for sit 'politiske svendestykke'.

Men borgfreden blev ikke accepteret, og det er først og fremmest de unges fortjeneste, ikke mindst de uddannelsessøgende, som gennem lang tid har stået forrest i protesterne mod Fogh-regeringens nyliberale reformer. De ville ikke acceptere den borgerlige og socialdemokratiske forligspolitik, men sætte en stopper for anti-reformerne.

Pædagogstuderendes LandsSammenslutning (PLS), Danske Gymnasieelevers Sammenslutning (DGS),

Erhvervsskolernes ElevOrganisation (EEO) fandt sammen i det usædvanligt slagkraftige initiativ 'Velfærd til alle', der i sit navn sagde, hvad det handlede om.

Symbolske besættelser af pædagogseminarier, universiteter og andre uddannelsesinstitutioner op til sommerferien, en landsdækkende konference mellem ungdomsbevægelserne og den progressive del af fagbevægelsen samt en markant reaktion på de kommunale budgetforlig, ikke mindst fra pædagog- og lærerfagforeningernes side, pegede frem mod en ny

KOMMENTAR

bølge af landsdækkende protester ved folketingets åbning den 3. oktober.

Århus blev det sociale jordskælv epicenter. Da de århusianske forældre lukkede daginstitutionerne og gik på gaden i protest mod det kommunale nedskæringsforlig, satte regeringen sine embedsmænd til at udarbejde 'argumenter', der skulle bevise, at århusianske forældre var forkælede i forhold til forældre andre steder i landet.

Og de århusianske politikere stod last og brast mod forældrenes protester. Den tidligere borgmester og nuværende rådmand Louise Gade (V) politianmeldte forældrene, mens den nyvalgte socialdemokratiske borgmester Nikolai Wammen førte budgetkniven.

Forligspolitikken mellem regering og opposition om kommunalreform og 'velfærdspolitik' holdt, selv-

om den bliver forkastet af det store flertal. To tredjedel af danskerne støtter velfærdsprotesterne, kun en tredjedel støtter Fogh og forligspolitikken.

Socialdemokraterne spillede som sædvanlig en grim dobbeltrolle. Partiet og LO-toppen var fra starten imod budget- og velfærdsprotesterne ved folketingets åbning. Presset fra 'Velfærd til alle'-initiativet var imidlertid så stærkt, at protesterne ikke kunne tages i opløbet. Derfor 'var man med uden at være med'.

Det kan siges at have haft den fordel, at protesterne så ikke kunne beskyldes for at være socialdemokratisk styrede. De kunne fremstå som det, de reelt var – virkelig brede folkelige protester, som også omfattede mange, der har stemt på regeringspartierne. Det var derfor, det var så vigtigt for regeringen at stemple bevægelsen som '*inspireret af socialistiske ballademagere*', i bedste koldkrigsstil, og fastslå, at den '*kun var ude på at vælte regeringen*'.

I kravet om '*velfærd til alle*' ligger lige præcis den formel, som har kunnet forene forskellige politiske og sociale kræfter i én fælles bred folkelig bevægelse, som ingen har patent på.

Kommunister (herunder fra APK og DKU) har spillet en vigtig rolle. Uden kommunister og 'socialistiske ballademagere' ville bevægelsen ikke være kommet op at stå.

Men det afgørende er *bevægelsens karakter af et enhedsinitiativ, opstået og skabt nedefra*. Kun hvis hele bredden fastholdes og udvikles, kan den vinde nye nødvendige sejre i den fortsatte kamp i den netop indledte folketingssamling. Den må nu overveje sine aktionsformer og finde nye veje fremad – og må herunder ikke mindst finde nye former for organisation både lokalt og på landsplan, som kan fastholde bredden. Samtidig må bevægelsen ikke forvandles til en supporterbevægelse for Socialdemokraterne og blive parlamentarisk orienteret, men fastholde presset nedefra og udefra.

Det er vejen til at få Fogh væk.

København går med

3. oktober: Masser af blokader, her Kongerøsen, Vesterbro.

Demonstrationen på march fra Rådhuspladsen

Hører de? Har de noget på?

*Tale af Lars Grenaa,
faglig sekretær PLS, på
Rådhuspladsen, København,
ved 'Velfærd til alle'-
demonstrationen 3. oktober
2006.*

Jeg er glad for, at så mange mennesker over hele landet i dag går på gaden for at vise, at vi ønsker et anstændigt velfærdssamfund, hvor alle, uanset størrelsen på deres pengepung, er sikret lige adgang til velfærd.

For faktum er, at det politiske flertal i Danmark ønsker at privatisere velfærd. De mener, at konkurrence og ulighed er vejen frem, og at alt bør være til salg. Og det er vi pædagogstuderende meget uenige i, for nu at sige det mildt.

Vi kan gennem vores daglige arbejde med mennesker se, at ulighed ikke skaber dynamik. Vi oplever, at ulighed skaber dynamit, og dynamit, det er jo farligt.

Vi oplever, at vores uddannelsessystem bliver forringet gennem systematiske besparelser på undervisere, materialer og bygninger, alt sammen noget, der går ud over fagligheden og kvaliteten.

I privatiseringens ånd oplever vi, at uddannelserne nu skal sælge sig selv gennem sammenligninger af test og karakterer og ikke på deres faglige indhold.

Og vi oplever, at vi fremover skal bruge vores uddannelse som parkeringsvagter og ikke som gartnere i pædagogiske væksthuse.

Og som studerende og kommende pædagoger vil vi gerne sige til regeringen, at vi ikke vil acceptere, at samfundet rulles tilbage i tiden, tilbage til kongerækker og børnepasning! Vi vil fremad, for hele samfundets skyld.

Vi protesterer imod forringelser, ikke fordi vi er luksusmennesker, der vil have bærbare computere og kontorstole, men fordi vi hver dag oplever, at vores faglighed bliver forringet. Vi vil gerne uddanne os og give vores bidrag til samfundet.

Og vi vil som pædagoger gerne knokle en hvis legemsdel ud af bukserne til gavn for brugerne og for samfundet, men der skal være ordentlige arbejdsvilkår og mulighed for at yde et stykke fagligt forsvarligt arbejde.

'Anders Fogh! Først løj du om Irak, og nu lyver du om velfærden!'

Man kan sammenligne det med at sætte en håndværker til at bygge et hus uden værktøj. Håndværkeren skal nok få bygget et hus, men det bliver ikke et hus, der er egnet til menneskelig beboelse.

På samme måde kan pædagoger, sygeplejersker, lærere og hjemmehjælpere heller ikke udføre et forsvarligt stykke arbejde uden de rigtige redskaber. Og uden nok redskaber i værktøjskassen bliver vores uddannelser og daginstitutioner gjort til pølsefabrikker, der spytter ensrettede og færdiggjorte produktionsdele ud på samlebånd, og det kan vi simpelthen ikke finde os i længere!

Derfor har pædagogstuderende aktioneret sammen med pædagoger og forældre og andre studerende.

Vi har nedlagt undervisningen, og vi har besat vores seminarier. Vi har deltaget i faglige møder og blokader, og det er vi faktisk stolte af!

Vi er stolte af, at vi overalt møder mennesker, der ligesom os vil en solidarisk udvikling af velfærdssamfundet.

Og vi bliver ved med at kæmpe. Vores kamp for bedre uddannelser, bedre vilkår i vores pædagogiske arbejde og lige muligheder for alle stopper ikke her.

For det kan godt lade sig gøre at ændre på samfundsudviklingen. Nedskæringer og forringelser på velfærden er et politisk valg, og politiske beslutninger kan ændres.

Lad os sammen fastholde presset. Vi vil have velfærd til alle!

Jeg er glad for, at I er kommet i dag, især fordi man de sidste par dage har udsat jer for et stort pres. Regeringen har beskyldt jer for at være dumme, når I ikke kan forstå, at det er vigtigere, at vi ejer verden, end hvilken verden vi ejer.

I er blevet beskyldt for at være ført bag lyset af en bestialsk og socialistisk pædagogfagforening.

Men kære Anders, det er dig, der lyver. Først løj du om Irak, og nu lyver du om velfærden.

For når regeringen fortæller os, at der ikke sker velfærdsforringelser, så er det

ikke noget, de tror, så er det noget, de ved.

Regeringen virker som et tredjedivisionshold, der ikke kan erobre bolden tilbage fra superligaholdet, og derfor render de forvirret rundt på banen og forsøger at sparke modstanderne ned.

Det er uværdigt og udemokratisk!

For I står her ikke i dag, fordi I er blevet overtalt af nogen. I og rigtig mange andre mennesker er her, fordi I hver og især har følt efter inden i jer selv. Følt efter, om I oplever, at jeres velfærd bliver forringet, om jeres børn har gode vilkår i daginstitutionerne, i uddannelsessystemet, og vores fælles budskab i dag er klart: Med den rigdom, vores samfund har, kan vi gøre det meget, meget bedre!

Vi udtrykker i dag en kritik af regeringens velfærdsforståelse, men det handler ikke om taburetter, legoklodser eller bogstavleg – alle med den samme velfærdsforståelse som regeringen vil blive kritiseret – for det handler om, at vi reelt vil et ordentligt og anstændigt velfærdssamfund.

Vi er ganske almindelige borgere i Danmark, og vi er ganske enkelt interesseret i at give os selv, hinanden og vores børn de bedste udviklingsmuligheder – ikke fordi vi er forkælede,

bestialske eller socialister, men fordi vi ganske enkelt er mennesker.

Vi er gået på gaden i dag, fordi vi ikke vil trampe på andre for selv at få det godt. Fordi vi vil et solidarisk velfærdssamfund, hvor vi sammen arbejder for det fælles bedste.

Vi pædagogstuderende er glade for at demonstrere sammen med jer i dag, for vi kan ikke nøjes med at arbejde regeringen ud af kontorerne – vi bliver også nødt til at **demonstrere** regeringen ud af kontorerne!

APK København: Café-aften fredag 27. oktober kl. 18.30 Socialisme i Danmark

Klaus Riis lægger op til debat, bagefter musik og hygge samt indsamling

Det foregår i beboerlokalerne

Degnstaven 25, 2400 NV

(Bus 5A, 350 S, 6A, 66 eller bus 21)

Du kan tilmelde dig til : lisbet@edb.dk eller ringe til Oktober Bogbutikk : 35 43 49 50, men du er også velkommen til bare at komme. Tag meget gerne nogle venner med.

Alle er velkomne til at aflevere ting til julesalget i Oktober Bogbutikk i tiden frem til jul.

Markedsplads -

Til alle der kommer til Café-aften :

Du må meget gerne medbringe en /flere små gode ting hjemmefra, der er egnede til at købe som gaver (julegaver?). Alt sælges til fordel for Kommunistisk Politik og IULsindsamling. Det kan være en god krimi, digte, gode CD'er, plader, en vase, lysestager, halskæder – alt der kan pakkes ind.

Du kan også støtte indsamlingen ved at indbetale til Oktober på 1551 – 16634271, BG- eller Danske Bank.

“Tre gode grunde til, at jeg står her i dag ...”

50-60.000 deltog i manifestationerne i København 3. oktober

Vores statsminister Anders Fogh har beskyldt arrangørerne af denne demonstration for at være de sædvanlige ballademagere, som benytter enhver anledning til at lave ballade mod regeringen. Mine kolleger, stilladsarbejderne, er måske nogen af dem, Statsministeren hentyder til, men vi har ikke arrangeret denne demonstration. Der er mange, der har været med til at arrangere dagens demonstrationer ...

Statsministeren har beskyldt BUPL for at stå bag en politisk kampagne mod regeringen. Regeringen beskylder BUPL for at have taget forældre og børn som gidsler i et politisk spil.

Statsministeren og regeringen beviser med disse udtalelser, hvor langt de i virkeligheden er fra befolkningen, når det gælder!!

Tre gode grunde til, at jeg står her i dag:

- 1) Kommunale besparelser. Kommunerne skal tvinges til at sige stop!
- 2) Velfærdsforlig og skattestop.
- 3) Regeringen skal væk.

For det første:

Kommunerne skal tvinges til at sige stop! De sidste par uger har der været mange aktioner og strejker på daginstitutionsområdet. De kommunale budgetter for 2007 har i alle kommuner lovet store besparelser på daginstitutioner, børnepasning og mange andre serviceydelser. Vi har aldrig været rigere, en hel del kommuner har penge på kistebunden. Alligevel må de ikke bruge dem, og de vil ikke bruge dem.

Blandt forældre, pædagoger og andre kommunalt ansatte har der været store diskussioner, om det er regeringens skyld eller kommunernes skyld.

JEG ER LIGEGLAD! Regeringen har lavet politikken, men det er kommunerne, som vedtager budgetterne. Der gælder ingen dårlige undskyldninger – det er kommunerne selv, der vedtager budgetterne, og hvis regeringen har lagt for stramme rammer, så må kommunalpolitikkerne vælge at sige fra. Der er råd til fornuftige budgetter, der er råd til at bevare den nuværende standard – den skulle helst gøres bedre!

For det andet:

Jeg har arbejdstøjet på – stilladsarbejderne har arbejdet i dag. Det gjorde vi ikke d. 17. maj – vi nedlagde arbejdet i protest mod regeringens politik, i protest mod det såkaldte velfærdsforlig. Det var store og flotte demonstrationer, men ... Forliget er snart en realitet – nu samles folketinget – der er kommet et par små forbedringer.

Forliget er stadig noget lort, og der venter mange forringelser for de arbejdsløse, for de nedslidte, for de svage ældre og for flygtninge og indvandrere. Regeringen har med den såkaldte velfærds pakke varslet yderligere forringelser af dagpenge, efterløn og uddannelse. Det vil vi ikke finde os i! Der bliver brug for flere aktioner, flere arbejdsnedlæggelser, flere aktiviteter. Og vi er klar.

Vi ser de nuværende strejker og aktioner som en vigtig og nødvendig del af kampen mod nedskæringerne. Nedskæringer, der er en logisk følge af regeringens asociale skattestop. Den modstand skal fortsætte – den modstand skal udbygges. Der bliver derfor brug for, at skoleelever, studerende, offentligt og privat ansatte står sammen i kampen mod yderligere forringelser!

*Tale af John Jakobsen,
formand for
Stilladsarbejderne i
København. Rådhuspladsen
3. oktober.*

For det tredje:

Så længe vi har denne regering – med støtte fra Dansk Folkeparti – så vil der ikke blive taget hensyn til de svage, så vil vores velfærdssamfund fortsat blive udhulet. Der er sikkert lang tid til et folketingsvalg. Der er alt for mange, der har stemt på den elendige regering. Men modstanden vokser i befolkningen og i medierne, regeringen kommer med indrømmelser på miljøområdet, der kommer indrømmelser i forhold til ulandsbistand, der tales ikke længere om yderligere skattelettelser til de rige.

Regeringen er på hælene, og vi skal udbygge modstanden. Vi skal kræve af de øvrige partier, at de vil et bedre samfund. VI VIL HAVE EN BEDRE POLITIK.

AFSLUTNINGSVIS: Tophistorien i Radioavisen fredag morgen var om en direktør, som havde været med til at blokere sit barns daginstitution. Han havde fortrudt – det var gået op for ham, at hvis man ikke ville spare på daginstitutionerne, så skulle der jo spares et andet sted, skoleområdet eller ældreområdet f.eks., og det ville han jo ikke være med til. Det kan han jo have ret i – hvis ikke der skal spares det ene sted, så må vi spare det andet sted.

Sikke noget ynkeligt sludder. Manden har jo kun ret, hvis vi skal følge regeringens og kommunalbestyrelsernes logik – at vi har skattestop, og vi skal spare.

Vi gider ikke høre på dårlige argumenter om ansvarlighed. Ansvarlighed er et samfund, hvor folk har anstændige arbejdsvilkår – uden stress og jag. Ansvarlighed er et samfund, hvor vi behandler vores børn og de svageste på en ordentlig måde.

Vi har råd til meget mere. Støt de strejkende og aktionerende – også efter d. 3. oktober. Der bliver brug for det.

Århus: En bitter konflikt er startet

Massiv protest i Århus: Mindst 25.000 i demonstration 3. oktober

De mange strejkende i Århus stemte for organiseret tilbagetrækning efter vedtagelsen af budgettet for 2007. Nu står fronten ikke ved rådhuset, men ved byggelegepladser, ældrecentre, Åby bibliotek og de mange andre lokale sociale og folkelige tilbud, der skal lukke inden jul.

I over et år har politikerne i Århus holdt kæft med deres planer for prioriteringen af økonomien. Under valgkampen 2005 var det kun de konservative, der stemte imod budgettet med den begrundelse, at det var baseret på løgn, bedrag

og valgflæsk.

Den skjulte dagsordenen bag budgetlægningen har bl.a. været byudvikling. Man fortæller os, at byerne i Danmark skal konkurrere om erhvervslivets og velhavernes gunst: "Kom og bo hos os, der er lave skatter, motorveje, finkultur, og lystbådehavn."

Som i mange andre byer er det løgnagtige og korrupte byråd drevet af en kombination af storhedsvanvid og inkompetence. Det såkaldte fodboldhold i Århus er et tydeligt billede på, hvad man får ud af at kaste millioner efter middelmådighed: AGF rykkede ned i 1. division fra Superligaen i sommers og tillader blandt sine fans en gruppe organiserede højrerabiate voldsbøller.

Den liberale tidevandsbølge betyder ikke kun mere privat virksomhed på bekostning af den offentlige service. Det betyder først og fremmest organiseret ulighed.

Den indledende kamp, der for alvor tog fart med udsendelsen af priorite-

ringskataloget den 15. maj 2006 med underskriftindsamlinger, demonstrationer, støttekoncerter, stormøder, debat i medier, høringssvar og fem minutters audiens hos økonomiudvalget, rykkede ikke et komma.

Fra byrådet hørte man ingen argumenter, ingen logik, intet valg, intet demokrati.

Den seneste måneds blokader og strejker har givet i indblik i virkeligheden og har været et drag over nakken til den fagbevægelse, der altid har været krybende villig til at indgå i forhandlinger om omstruktureringer og nedskæringer.

De kommende måneder vil konflikten uden varsel blusse op igen, når den socialdemokratiske borgmester Nicolai Wammen forsøger at føre budgettet ud i livet.

Læs også Arbejderpartiet Kommunisternes/Århus' udtalelse

"Aktionerne må fortsættes" på side 10

'Vi fortsætter ...'

Pressemeddelelse fra de strejkende pædagoger og pædagogmedhjælpere i Århus.

Pædagoger og pædagogmedhjælpere går på arbejde igen på mandag. Det er under store protester og i dyb utilfredshed med det budgetforlig, der nu er vedtaget. Vi fortsætter kampen for at få det omgjort.

Det begyndte i Århus.

Vi fik ikke pengene lige her og nu, men vi har vundet en vigtig sejr. Den politiske dagsorden er ændret på under en måned. Nu diskuterer hele Danmark virkeligheden, og talmagikerne er blevet uinteressante.

I dag snakker ingen længere om, at "Danmark kan købe hele verden", men om, hvorfor overskuddet på statsfinanserne ikke bruges ude i kommunerne, så der ikke skal skæres i velfærden.

Det er de mange aktioner og viljen til at stå fast, der for alvor har bragt velfærden øverst på den politiske dagsorden. Det store flertal af borgere bakker op bag denne dagsorden og om de

offentligt ansattes krav om ordentlige arbejdsforhold. I kommune efter kommune kæmper forældre og borgere nu sammen med de mange aktionerende for at fastholde presset på politikerne.

Det pres skal også fortsætte i Århus! For budgetaftalen skal åbnes og et nyt ansvarligt forlig vedtages, der ikke betyder nedskæringer.

Hele kampen har været umagen værd! I samarbejde med vores faglige organisationer vil pædagoger, pædagogmedhjælpere og dagplejere arbejde for:

- at fastholde bevægelsen og bidrage til at videreføre den. Vi vil iværksætte konkrete handlinger og aktiviteter.
- at stoppe nedskæringerne i kommu-

nen og sætte byrådene og regeringen under konstant pres.

- at organisere modstanden mod tempoopskruning, forringelse af arbejdsmiljøet og øget udlicitering.
- at de faglige organisationer i fællesskab fortsætter kampen mod nedskæringer og velfærdsforringelser og her indgår i samarbejde med brugerorganisationer og inddrager de aktive medlemmer.
- at de faglige organisationer på TR-mødet d. 13. oktober fremkommer med en plan for, hvordan aktionerne kan fortsætte i Århus, og for, hvordan der kan opbygges et samarbejde mellem de midt- og østjyske byer og på landsplan.

Hvis det, der begyndte i Århus, fortsætter, kan vi ændre styrkeforholdene i dansk politik afgørende. Alle partierne både i kommuner, regioner og i folketinget ved nu, at næste valg kun kan vindes, hvis velfærden forbedres.

Det offentligt ansatte og det store flertal af borgere kan ikke længere tryllebindes af tal og snak og kvalitet. Nu bliver det virkelighedens billeder, der taler, og ordene skal ikke blive til at misforstå. Det begyndte i Århus. Og vi fortsætter!

Reaktionært bombeangreb på somalisk forening i Århus

I weekenden under strejkerne og blokaderne og op til de store protestdemonstrationer ved folketingets åbning blev der tilføjet et nyt kapitel til den efterhånden lange føljeton om reaktionær vold i Århus, da en bombe blev bragt til sprængning hos den somaliske familieforening.

Det var et tilfælde, at bomben ikke krævede dræbte eller alvorligt sårede. Den var beregnet til at dræbe. Under ramadanen plejer den somaliske forenings lokaler at være stærkt besøgt. Nu var der kun en enkelt person til stede, og han blev ikke ramt.

Ifølge Dagbladet Politiken glæder den nazistiske Dansk Front sig over bomben. Avisen citerer en række 'støt-

teytringer' til bombningen på gruppens hjemmeside.

Det er indlysende, at der er tale om reaktionær bombeterror, som der er al mulig grund til at tage dybt seriøst. Det er ikke 'drengestreger', som politiet plejer at undskylde racistisk vold med.

Forbundet af Islamiske Foreninger skriver i en pressemeddelelse:

"Den første terrorhandling i Danmark i nyere tid er imidlertid rettet mod muslimer og er tilsyneladende racistisk motiveret."

Det er snart et år siden, at rabiater højreorienterede bøller overfaldt et møde i Antiracistisk Netværk. En sag, som Århus Politi siden forsøgte at henlægge

som uopklaret, selvom de anholdt adskillige af gerningsmændene. Anklagemyndigheden har siden tvunget politiet til at fortsætte. De ansvarlige går stadig frit rundt.

De sidste ugers markante velfærdsprotester i Århus har fået de kriminelle nazistiske og terroristiske elementer på mærkerne. Bomben mod den somaliske forening skal utvivlsomt ses som et forsøg på at sætte en anden dagsorden for Århus og landet.

Også bombeterrormordet på den politiske aktivist Henrik Christensen i IS' daværende lokaler i Søllerødgade i København i 1992 er fortsat 'uopklaret'.

Vil Århus politi endnu engang lade de skyldige slippe?

Kultur uden prismærke er intet værd

Hvad skal vi med et byråd, der ikke vil slås for Huset, børnehaver og ældrecenter?

tre?

At tale med byrådet har været som at tale til en lukket dør. Sagen er, at byrådet arbejder for en by af en ny type, det kaldes 'udvikling' og 'fremskridt', og hvor der er ikke plads til almindelige mennesker.

Store arealer er blevet købt af havnen til finansiering af "Danmarks største containerhavn". Det handler om direkte støtte til Danmarks største erhvervsvirksomhed A.P. Møller-Mærsk.

Monster Filmby og kassemuseet Aros forgyldes, mens det folkekære Huset lukkes. Det handler om, at kultur intet er værd for de borgerlige, hvis det ikke kan sælges. Folkeoplysning og hele smukke mennesker rager de Radi-

kale en høstblomst.

Fritidshjem er af det onde, børneopdragelse er en sag for forældrene, og skolen er for erhvervslivet.

Det borgerlige Danmark har altid hadet dette ligemageri, hvor de fattige børn skulle have rimelige muligheder.

'Ældrebyrden', som man så smukt kalder vores gamle bedste, er kun på tålt opbevaring.

Hvorfor dog investere penge i en aldersgruppe, som ikke kan yde mere til den private sektor?

Århus og byrådet er "vokset fra hinanden". Det er tid at skilles!

-fsk, Århus

Uffe, Louise og Nicolai

Demosang ved Huset den 3. okt. 2006 i Århus

Mel.: Vi lister os af sted på tå ...

Vi lister til vort rådhus ned,
fordi vi godt vil hædre
de ædle folk, vi kendes ved
som Byens Vise Fædre
Vi mener: Vi har aldrig haft
så fyldt med mod og handlekraft
en trio som dem, der skal vise os vej:
Det er Uffe, Louise og Nicolai

Louise jamrer over at
dengang oppositionen
et flot forlig fik gjort en nat
og overstemte konen
Vor velfærd vil hun kæmpe for,
men skattestopet er hun for
De 80 milliarder er ikke til salg,
de skal lette vor skat inden næste valg

Ham Uffe er så visionær
og løber frisk mod fronten
Når Pia træder ham for nær,
så skifter melodunten
Så skal vi frelse hans projekt
Nu får vi lønnen nok så frækt,
for "Huset" har han ikke selv fundet på,
så hvorfor skal det dog have lov at stå?

Og Nicolai som kandidat,
hvor blev han rost til skyen:
At så social en demokrat

**Af
Gudmund Auring**

sku' generobre byen
Nu spørger vi: Hvad nytter det?
Den kål, Thor P. har spyttet i,
ja den må han søbe og dele med os
Sikkert mandfolk vi fik os til byens boss

Nu ligger vi som I har redt
Vi ligger her med smerten,
for det forlig er aldrig set
som ring're er i Verden
Den velfærd, som I himler om,
den smuldrer hen og får sin dom,
den taber sit indhold af trivsel og leg
Tak til Uffe, Louise og Nicolai

Ak ja, institutionerne
blir som et loppecirkus,
for de skal bruges – kronerne -
i skattestoppecirkus
Thor P. går til makronerne
og laver regionerne
samt nye kommuner, som lever på klods,
så han kan sælge service privat til os

Hvis velfærden skal skæres i,
så må ministre tyre
et decentralt demokrati:
Kommunens eget styre
Men folket – det har også magt
Vi har da lidt at sku ha sagt
Vi husker det – Fogh og Thor P. – I to kvaj
og på Uffe, Louise og Nicolai

Medlemmer strømmer fra LO

Siden midten af 1990'erne har LO-fagforeningerne mistet mere end 230.000 kontingentbetalende medlemmer. Og strømmen er ikke stilnet af. I løbet af de sidste ni måneder har HK mistet 15.000 medlemmer, 3F 12.000 medlemmer (næsten lige så mange som i hele 2005), mens det tredjestørste forbund, Fag og Arbejde indtil videre har mistet 4.000 medlemmer.

Mange melder sig ind i gule discount-'fagforeninger'. Ifølge Politiken vil LO-forbundene nu vinde medlemmerne tilbage ved at disse skal kunne se, mærke og føle, at de får noget ekstra for deres fagforeningskontingent.

Ifølge avisen har fagbevægelsen derfor sat alle kræfter ind på at gøre de forestående overenskomstforhandlinger til et sejrrikt triumftog på et tidspunkt, hvor ledigheden er rekordlav og samfundsøkonomien i top.

Sandt eller falsk?

Strejker på sygehuse?

Først var det kommunerne. Nu er det regionerne, der mangler penge – bl.a. til at drive sygehuse for.

Der skal flere penge til sundhedsområdet, ellers bliver resultatet underskud og nedlæggelse af specialer på blandt andet kræftområdet, siger regionernes formand, Bent Hansen (S).

Derfor kan der også være flere strejker og aktioner i vente, når regionernes situation behandles.

Dennis Kristensen, formand for Forbundet af Offentligt Ansatte, siger at kvaliteten af arbejdet på sygehusene til stadighed falder.

- Effektiviseringen vil betyde bekymring for fremtiden og beskæftigelsen, siger han. Dennis Kristensen tror, at især social- og sundhedsassistenterne og de tidligere grupper af sygehjælpere vil være opmærksomme på, om der er plads til dem i fremtidens sygehusvæsen.

Også Dansk Sygeplejeråd siger, at der vil komme reaktioner, fordi medlemmerne bedriver 'rent fabriksarbejde'.

Sandt eller falsk?

Aktionerne må fortsættes

*Udtalelse
Arbejderpartiet
Kommunisterne/Århus*

Kære aktionerende og I andre, der er ramt af besparelser.

Århus Byråd og Fogh-regeringen har ikke åbnet for pengekasserne endnu. Så kampen for *velfærd til alle* må fortsættes. Vi ved, at privatiseringsbølgen yderligere vil tage fart, når kommunalreformen er trådt i kraft om blot tre måneder. Vi ved også godt, at dette hurtigt vil betyde fortsatte forværringer i velfærden for det store flertal.

Derfor må der fortsat aktioneres. Alternative aktionsformer må tages i brug, når strejkerne og blokaderne ophører.

Det er nødvendigt at fastholde netværk og aktionsgrupper.

Der må laves en fælles aktionsplan for samtlige berørte områder i Århus kommune. Pædagoger, omsorgspersonalet, de gamle og uddannelsesstederne

må udvikle kampformerne sammen.

Ved byrådsmødet den 11. oktober bør der igen demonstreres på Rådhuspladsen. Man kan også forestille sig fremtidige markeringer ved byrådsmøderne på pladsen onsdag hver 14. dag.

Hvis besparelserne bliver gennemført på trods af vores massive protester, kan civil ulydighed tages i anvendelse. Byrådets besparelsesplaner må boykottes: Vi må nægte at deltage i besparelserne, hvor vi kan. Personale og brugere på de nedlægningsstruede institutioner må nægte at deltage i de praktiske lukningsbestræbelser. Symbolske blokader, besættelser, punktstrejker og demonstrationer må tages i brug.

LO Århus har svigtet

Vi har før kritiseret formanden for LO Århus, Hans Halvorsen, for sin dobbeltrolle i nedskæringsspillet. Den ene dag skærer han i velfærden i byrådet, den næste dag demonstrerer han mod samme, den tredje dag skærer han ned igen og sådan derudad.

Hej, pædagoger i Odense!

*En hilsen til deltagerne
ved BUPL-Fyns
generalforsamling i Odense
fredag den 6. oktober.*

Nogle forsøger lige nu endog at gøre budgetforliget i Odense til model for de kommunale budgetter. Det er der ingen grund til – tværtimod ...

Andre spørger, om hele Odense byråd er faldet i søvn.

Eller: Hvad siger de faglige organisationer?

Siden Odense kommune for fire år siden på trods af strejker og protester gennemførte store nedskæringer, har Odenses ansatte og brugere mærket konsekvenserne.

Vi har set tempoopskruning og stress på alle byens områder. I børnehaverne, i skolerne, hos

hjemmehjælpen og plejehjem. Vi har stadig nedslidte skoler med elendige rammer for fritidsordninger.

Flakhaven, Odense. 3. oktober.

Inden for jeres område kender I de nærmere konsekvenser meget bedre selv.

Det nuværende budgetforlig holder sig inden for Foghs snævre budgetrammer og indeholder diminutive opjusteringer på forskellige områder. Men på hvilken nedskæringsbaggrund?

Det betyder jo ikke, at virkeligheden i det kommende år ændres væsentligt, men at stress og undernormering

I sin tale ved 3. oktober nævnte han ikke besparelserne i Århus med et eneste ord. Vel sidder Fogh og co. tungt på statskassen. Men vi demonstranter protesterede altså også mod Halvorsens så kære byrådsflertal. At vores lokale kamp bliver forbigået, må siges at være et megalhykleri og et forræderi mod det kæmpende Århus. Han måtte da også modtage mishagsyttringer fra folkemængden.

Hvor blev de private arbejdspladser af?

Hvorfor var der ikke varslet aktioner og arbejdsnedlæggelser på de store private arbejdspladser? Det kan kun skyldes, at LO Århus og de faglige topledere ikke har ønsket en udvidelse af kampen. Dette kan kun hænge sammen med, at det er fagbosserne i byen, som har anbefalet og fået valgt Nikolai Wammen som borgmester.

SKROT VELFÆRDSREFORMEN ANNULLER DET KOMMUNALE SPAREFORLIG

**Vi forlanger stadig
VELFÆRD TIL ALLE,
også i Århus**

fortsætter.

Måske kan erhvervslivet mærke lidt til, at de nu får socialhjælp i form af øget tilskud og skattelettelser (nedsættelse af dækningsafgiften).

Skal vi give nedskæringspolitikkerne arbejdsro, eller er der ikke stadig behov for klart og tydeligt at fortælle kommunen om de utilfredsstillende forhold?

Hvad med, at alle områder i Odense kom med protestudtalelser om, at det nuværende budgetforlig er alt for ringe og derfor bør annulleres? Af hensyn til os selv, vore børn og de ældre, og fordi vi må se os i en solidarisk sammenhæng med det øvrige Danmark og kan øjne muligheden for sammen at sprænge Foghs budgetrammer.

Er der ikke stadig god grund til med store bogstaver at fortælle det til hinanden og til Odense byråd? Er det ikke kun fantasien, der sætter grænser?

**Venlig hilsen
Henning Paaske Jensen**

*Repræsentant for Arbejderpartiet
Kommunisterne, APK-Fyn*

Kønne roller

Dagcentret har mange traditioner for aktiviteter. Én af dem er en månedlig bowlingtur, hvor en minibus bliver fyldt med otte passagerer – og så heldigvis en chauffør. Lilly har i årevis været den ansvarlige fra personalet, hun har kørekort og rutine.

Traditionen er altid gået til et bowlingcenter i Tårnby. Deltagerne har også været rimeligt stationære, det sker altid om mandagen, hvorfor det kun er mandagens brugere af dagcentret, der kan være med. Det har maget sig sådan, at deltagerne har været køns-mæssigt opdelt i omtrent to lige store lejre. I hvert fald har der udkrystalliseret sig et mandehold, der – *uden* at det er blevet nævnt – ligesom anså sig for at være superligaen. Det vil være at gå for vidt at skyde dem i skene, at de har overvejet at søge om sponsorstøtte eller anskaffe sig deres egne T-shirts med logo – men ligesom på ethvert andet superligahold er der generaler og løjtnanter.

William vil i kraft af sin selvforståede bowlingstyrke gerne træde lidt i karakter. Det er også tydeligt, at hans kredsen omkring resultattavlen afspejler såvel et engagement som ambitioner. Til deres store ros skal det siges, at de aldrig har mobbet det ”konkurrerende” damehold. Gutterne har i larmende tavshed lagt deres bowlingrekvisitter på plads, inden de sammen med damerne har betragtet de til- eller frastødende lokaler, hvor den efterfølgende frokost er blevet indtaget.

Appetitten har aldrig fejlet noget, og hyggen har været udbredt. Damerne nød maden i almindelig accept og respekt for resultatet, som ikke belastede dem det fjerneste. Herrerne nød med store mundfulde mad og resultat, og William kunne lidt tilbagetrækningen i sit eget stille sind konstatere, at hans indsats endnu en gang havde været til en placering i top 2. Så indtraf kaos. Tårnby Bowlingcenter meddelte, at åbningstiden blev udskudt med tre timer, hvilket umuliggjorde arrange-

mentet. Samtidig meddelte Lilly sin overgang til efterlønnen:

- *Nu er gode dyr rådne*, bemærkede William. Det er hans standardvits, som bliver fremført i en hyppighed på to til tre gange om ugen. Hver gang med et skælnsk smil på læben og med flakkende, nysgerrige øjne for at opfange eventuelle reaktioner hos publikum.

Kaos blev løst – uden Staunings hjælp, forstås. Personalet fandt ny *chafut* og spillested, som blot havde et mindre minus. Frokosten måtte indtages et nærliggende sted, men ikke tilknyttet det nye center.

Selskabet drog alligevel sorgløst af sted på den første tur siden kaos. Skoen var snøret, og de sædvanlige hold blev indtastet på hver sin bane. Mændene havde fundet kuglerne frem, og de blev ved pudningen ligesom også kærtegnet lidt. Det var trods alt flere måneder siden, de sidst havde berørt dem.

Gunvor lagde på sædvanlig facon ud med at trille kuglen ned mod keglerne.

Hun lagde alle kræfter i, men kuglen magtede kun liiiiiiige at komme til vejs ende for derefter at returnere ved maskinernes hjælp. Det tog således to-tre sekunder for kuglen at nå gennem den halve meter, hvorpå kegleerne står, men hun scorede både strikes og spares. De andre damer holdt sig heller ikke tilbage. Summa summarum: Damerne vandt!

Da det kom til spørgsmålet om, hvor frokosten skulle holdes, trådte mændene straks i karakter:

- *Lad os spise på Dagcentret.*

Selskabet returnerede, og humøret blev lidt højere efter frokosten, hvor både mad og resultat var blevet fordøjet. William havde stadig lidt ”tømmermænd”, da billardfolket spurgte til hans resultat:

- *Arh, nogle gange skal pigerne jo have en chance, så jeg lod mig tabe med vilje.*

Reno

100.000 socialistiske ballademagere

3. oktober 2006:

København 50.000+
Århus 30.000
Andre steder:
mindst 20.000

Billeder af socialistiske
ballademagere på
Rådhuspladsen i
København og Århus.

Foto:
Kommunistisk Politik

Anders Fogh kaster mudder på Lars Grenaa

Når Fogh-regeringen er trængt, kender den kun én udvej: Den griber til sit udtømmelige arsenal af skældsord for at demonisere sine modstandere. For enten er man for Fogh og Co., eller også er man imod, og er man imod, er man nærmest 'terrorist' og i alt fald 'ballademager'.

Og den gamle antikommunistiske koldkrigspropaganda er aldrig langt væk. Dette oplevede en måbende befolkning, da Anders Fogh kaldte de brede velfærdsprotester for 'en socialistisk inspireret politisk kamp' anført af 'de sædvanlige ballademagere' og dermed gengældte den røde maling, som aktivisten Lars Grenaa kastede over ham, da Fogh førte Danmark ud i en ulovlig krig mod Irak i marts 2003, med ordene "Fogh! Du har blod på hænderne!", med en solid gang borgerlig mudderkastning og personhætz:

- Det er tankevækkende, at sådan en person har fået en så central placering i BUPL. Og helt tydeligt også er centralt placeret i forberedelserne af disse kampagner, citerede Ritzau Fogh for at udtale:

- Men jeg kan ikke sige, at det på nogen måde overrasker mig. Jeg synes ærlig talt, at medlemmerne af pædagogernes fagforening burde tænke sig lidt om. De taler så meget om, at de gerne vil have styrket respekten for deres arbejde, og det er jeg enig med dem i. Men det styrker aldeles ikke respekten for deres arbejde, at de har sådan en ballademager i spidsen.

BUPL afleverede ikke mindre end 158.748 protestunderskrifter samt en huskekage fra befolkningen til Anders Fogh Rasmussen. Underskrifterne

skulle minde statsministeren om, at han i valgkampen omgivet af børnehaverbørn og bålstegete pandekager lovede bedre kvalitet og mere personale i daginstitutionerne. De blev indsamlet på rekordtid, men Anders Fogh havde ikke tid til at modtage dem.

Den håbefulde Fogh-klon og politiske ordfører for Venstre Troels Lund Poulsen kom til gengæld igen efter BUPL og Lars Grenaa. Venstremanden har lært sig tre argumenter og titusind skældsord:

- Folk skal vide, hvilke kræfter der står bag, når én af hovedkræfterne i protestaktionen er dømt for overfald på Danmarks statsminister. Og han siger selv, at han er villig til at gøre det igen. Det er en beskidt, bestialsk og skruppelløs fagforening, der står bag sådan nogle ting.

Derefter ekkoede de borgerlige aviser, ikke mindst Venstre-lokalaviserne, angrebene på den farlige Lars Grenaa i artikler, indlæg og læserbreve, forfattet af regeringspartierne. De mere uofficielle hjemmesider og blogs fra dansk folkepartister og ultraliberalister kogte over af harme.

Da det ikke var nok til at dæmpe protesterne eller splitte demonstranterne, fik en lederskribent på Ekstra Bladet til opgave at følge personhætzten op. Her hedder det 4. oktober:

- Derfor er det løgnagtig propaganda at bilde alle forældre ind, at deres børns institutioner udsultes. Det billede forsøger BUPL at tegne med den kommunistiske politiker og voldsmand Lars Grenaa som talsmand og aktionsgeneral. Det var ham, der blev idømt fængsel for at overfalde stats- og udenrigsministrene med rød maling. Nu nøjes han med sorte løgnehistorier.

Sært nok virker de på folk. Alene i hovedstaden lukkede 417 daginstitutioner i går, halvdelen efter forældreblokader, halvdelen grundet pædagogstrejker.

Disse ord er formentlig skrevet af en livsfarlig nykonservativ spritbilist og redaktør, den tidligere Hans Engell – manden, der sørger for, at Ekstra Bladets image er rødt og dets indhold kulsort.

Hele borgermusikken er langt ude!

**Budskab fra
Græsrodderne - den
folkelige bevægelse Thomas
Koppel tog initiativ til - stod
for skud under
åbningsdebatten.**

I folketingets debat den 5. oktober om Anders Fogh Rasmussens åbningstale fortsatte Venstres nye politiske ordfører Troels Lund Poulsen de voldsomme angreb mod de 'socialistiske ballademagere', som angiveligt inspirerede til de store velfærdsprotester landet over, der kulminerede ved folketingets åbning.

Denne gang gik det ud over 'Budskab fra Græsrodderne', den folkelige politiske bevægelse, komponisten Thomas Koppel tog initiativ under Muhammed-krisen kort før hans død i februar.

Den store demonstration i København, der gik fra Rådhuspladsen til Christiansborg den 3. oktober, var indkaldt af initiativet 'Velfærd til alle'. Det samlede alle, som er imod regeringens anti-velfærdspolitik, herunder den såkaldte 'velfærdsreform-forlig', som er indgået med Socialdemokraterne og De Radikale. Det skal vedtages af folketinget her i efteråret sammen med en række andre reaktionære tiltag.

Også 'Budskab fra Græsrodderne' deltog i protesten. Informations David Rehling skrev bl.a. følgende i sin reportage fra demonstrationen på Rådhuspladsen i København:

'Fra tribunen lyder en ildfuld kvinderøst: "Vi har en regering, der er pilradden. Vi har en regering, der fører ulovlige krige. Vi skal kæmpe for Christiania. Vi skal kæmpe for Ungdomshuset. Vi skal kæmpe for en bedre verden."

Det er Naja, der taler. Hun fortæller, at hun nu vil synge en sang i mindet om sin far.

Hen over pladsen ruller genkendelsen respektfuldt: "Hun er datter af Annisette og Thomas Koppel."

En regnbygge giver sig til at sjaske. "Det kan ikke stoppe os," siger Naja og synger hele pladsen op med en stemme, der i råkraft og spændvidde minder om hendes mors.

Og bag tribunen står selveste

Venstre angriber 'Budskab fra Græsrodderne'

Naja Koppel på Rådhuspladsen København

Annisette Koppel og holder i den ene ende af et banner (fra Budskab fra Græsrodderne). Annisette forklarer til Information:

“Jeg er her for sammen med alle vore brødre og søstre at sige, at vi står sammen i kampen for, at Danmark er et værdigt land at leve i. Et land, hvor der er råd til, at vores børn kan vokse op og få en fremtid, vi kan være bekendt. Hvor vores unge kan få ungdomshuse, uddannelse og arbejde; hvor de ældre kan få et ordentligt liv, og hvor man ikke bruger de skatter, vi betaler, til kanoner og kugler, men på folkets behov.”

Som ordfører for det største regeringsparti var Troels Lund Poulsen den første, som fik ordet under folketingsdebatten. Det varede ikke længe, før han var ude med riven, som det fremgår af denne dokumentation.

Ole Glahn (Radikale Venstre):

Jeg vil også gerne ønske hr. Troels Lund Poulsen tillykke med sin nye post. Og jeg vil gerne spørge hr. Troels Lund Poulsen, om vi kan forvente, at den form for argumentation, som statsministeren har anvendt, også er den, der vil komme fra hr. Troels Lund Poulsens side.

Statsministeren siger om demonstrationerne, og jeg citerer, at de er socialistisk inspireret, at det er politisk kamp, og at de, der er med, er de sæd-

vanlige ballademagere. Er det sådan, hr. Troels Lund Poulsen mener, at man skal tage en diskussion med forældre, der bliver hjemme fra arbejde for at tilkendegive, at de er bekymrede for deres børns fremtid, fordi der skæres konkret på nogle børneinstitutioner?

Er det noget med at putte folk ned i kasser og sætte etiketter på dem og derved afskære sig fra en reel debat med nogle borgere, som vi trods alt repræsenterer, om nogle problemer, som borgerne oplever? Er det det, vi kan vente fra hr. Troels Lund Poulsens side?

Troels Lund Poulsen (Venstre):

Jeg synes, at det er trist og forstemmende, at man i debatten om, hvordan virkeligheden er, har en fagorganisation, der hedder BUPL, der bevidst ønsker at sprede misinformation. Det er trist, fordi man så ikke har en debat på et oplyst grundlag. Der er jeg fuldstændig enig med statsministeren i, at skal man føre en debat, skal man gøre det ud fra faktuelle, korrekte tal. Vi må jo bare erkende, at den smædekampagne, som BUPL har iværksat, kun har haft et formål: at vælte regeringen.

Nuvel, det er fair nok at ville vælte regeringen, men det er ikke fair nok at gøre det ved at bruge forkerte tal.

Ole Glahn (RV):

Altså, det der med føre krigen over i fjendens lejr er jo kendt, og når hr. Tro-

els Lund Poulsen angriber BUPL, får jeg jo ikke noget svar på mit spørgsmål.

Jeg spørger: Kan vi forvente, at den måde, hr. Troels Lund Poulsen og hele Venstre vil føre debatter på, som borgerne er interesseret i at tage, er at putte folk ned i kasser og beskyldte dem for at være de sædvanlige ballademagere? Er det den form for diskussion, vi skal have? For det er jeg bekymret over.

Som Radikale mener vi, det er vigtigt for folkestyret, at vi lytter til de verdener, at vi respekterer dem og prøver at tage en debat og finde et fælles grundlag. Men det udelukker jo enhver form for debat, når man putter folk ned i kasser og lukker og siger, at det er de sædvanlige ballademagere.

Troels Lund Poulsen (V):

Jeg havde den fornøjelse at være ude i virkeligheden her forleden dag, det sker ret tit. Jeg var ude på slotspladsen, og der fik jeg udleveret denne folder. Den kan være lidt svær at se for dem på de bageste rækker, så lad mig læse op, hvad der står i folderen. Den er fra dem, der hedder Budskabfragræsrodderne.dk. Jeg læste den med stor interesse, for jeg tænkte, at når man demonstrerer på slotspladsen, må det selvfølgelig være med afsæt i, at der er problemer omkring børnepasning og det område.

Hvad står der så her? »Fogh-regeringen må træde tilbage.« »Denne regering har gjort ubodelig skade med sin rolle i karikaturesagen ...« »De danske tropper i Irak og Afghanistan skal hjem nu.«

Det er jo alt sammen noget, som jeg har diskuteret før. Jeg var bare ikke klar over, at det var en del af debatten om kommuneøkonomi. Krigen i Irak og det, der sker i Irak, har vel ikke så meget med kommuneforhandlinger i Danmark at gøre, endnu, i hvert fald.

Så står der også: »Foghs fremmedfjendtlige love ... terrorlovene skal trækkes tilbage.« »Der skal iværksættes en grundig, uafhængig undersøgelse.« Det er så af CIA.

Der må jeg bare sige: Det her beviser jo, at statsministeren har fuldstændig ret i det, han sagde.

To danske soldater dræbt i Irak på en uge Hvor mange endnu?

Torsdag den 5. oktober døde endnu en dansk soldat i Irak efter at have været i ildkamp med modstandsbevægelsen i Basra-området. Hermed er antallet af dræbte danske soldater i Irak nået op på seks dræbte, de tre af dem i 2006, Kim Wadim og Martin Hjorth inden for en uge. Intet tyder på andet, end at antallet vil stige i den kommende tid, når man ser på, hvordan den irakiske modstand udvikler sig og tager til i styrke.

Soldatens død burde være anledning til dansk eftertanke: Hvad laver danske besættelsessoldater i Irak? Det irakiske folk ønsker ikke den amerikanske, britiske og danske besættelse. Nylige amerikanske undersøgelser viser, at et klart flertal af det irakiske folk ønsker besættterne ud omgående og støtter modstandsbevægelsens kamp for med våbenmagt at drive dem ud af Irak.

Men der er intet, der tyder på, at det

*Kim Wadim (36) og Martin Hjorth (20)
- to professionelle danske soldater dræbt i
Irak inden for en uge*

stigende antal af dræbte vil betyde nye overvejelser hos den danske regering og deres tro væbner Dansk Folkeparti, på trods af, at der i den danske befolkning er et flertal, der kræver tropperne hjem.

Hverken USA eller Anders Fogh har opgivet drømmen om at få kontrol over og del i Iraks olierigdomme. Derfor bliver soldater lokket af sted under påskud

af "hjælp" og skabelsen af "demokrati".

Ved de seneste dræbte danske soldaters død er det værd at huske, at et besat folk har legitim ret til at øve modstand mod besættelse, og at de ansvarlige også for deres død er den danske krigsforbryder-regering og dens løgnagtige propaganda over for soldater og befolkning.

Johan Kirkmand, far til den første danske soldat, der blev dræbt af en irakisk vejsidebombe, har netop udsendt en bog mod Irak-krigen med udgangspunkt i Bjarke Kirkmands liv og død.

På folketingets åbningsdag den 3. oktober modtog samtlige medlemmer et eksemplar af 'Dræbt i krig'. Den kan varmt anbefales – ikke mindst til familier til unge, der overvejer at tage til Irak som soldater.

Der er god grund til for antikrigsbevægelsen at støtte den irakiske modstandsbevægelse og styrke kravet om omgående tilbagetrækning af de danske besættelsetropper.

To af tre irakere støtter den væbnede modstand

En ny meningsmåling fra World Public Opinion.org viser – ikke særlig overraskende – at et overvældende flertal af irakerne (71 %) vil have de amerikanske besættelse ud så snart som overhovedet muligt.

Mere overraskende for folk, som kun kender de vestlige mediers fortællinger om Irak, vil det være, at et stort flertal – 61 procent – støtter modstandens væbnede angreb på besættelsesstyrkerne, indbefattet de danske. Det er en kraftig stigning fra en tilsvarende måling i januar 2006. Blandt sunni-araberne er støtten til modstanden nogenlunde konstant på over halvfems procent, mens den blandt shiaerne er steget kraftigt, til 62 procent. Kun blandt kurderne er støtten til modstandskampen beskedent, hen ved 15 procent.

Målingen administreres af universitetet i Maryland, USA, og kan dårligt beskyldes for at have en 'anti-amerikansk' vinkel. Den omfatter et

angiveligt repræsentativt udvalg af 1.150 irakere fra hele landet.

Samme undersøgelse siger, at et klart flertal af alle irakerne ønsker én centralregering for hele Irak, og at ingen religiøse eller etniske grupper ønsker opsplitning eller en løs føderation. Fire ud af fem irakere holder USA hovedansvarlig for volden i det besatte land.

I en parallel undersøgelse fra WPO konstateres det, at Al Qaeda ikke repræsenterer den irakiske modstandskamp. Mens et overvældende flertal af irakere støtter den væbnede modstand, har hele 94 procent samtidig et negativt eller meget negativt forhold til Al Qaeda, som ikke har nogen plads i den irakiske modstand – bortset fra i de vestlige medier og manipuleret af efterretningstjenester.

*Se mere om undersøgelserne på
www.worldpublicopinion.org*

Udsendte

De danske soldater, der frivilligt melder sig til "fredsbevarende missioner" som for eksempel i Irak og Afghanistan, hvor der var fred, før danskerne som supermagten USA's prostituerede halehæng var med til at angribe og besætte de to lande og altså skabte krig, kan se frem til en klækkelig lønforhøjelse.

Det skriver Jyllands-Posten den 3. oktober.

En konstabel, der typisk ligger på en årsløn på 221.000 kroner, vil under udsendelse som besætter i fremmede lande kunne sætte 14.000 kroner ekstra

Undtagelsestilstandens kultur

Af Patrick Mac Manus, forfatter

I krigsførende samfund sniger krigen sig ind i hverdagen som en næsten umærkelig omstilling af mentalitet og vaner, hvor hidtidige demokratiske og juridiske normer nedbrydes.

I 'krigen mod terror', som af dens strateger opfattes som nærmest permanent tilstand, er forskellen mellem fredstid og krigstid udvisket. Undtagelsestilstanden bliver normen. Her ophæves ikke alene skellet mellem 'krig' og 'fred', men også skellet mellem ekstern og intern krigsførelse. I sidste ende ophæves også adskillelsen mellem 'krig' og 'borgerkrig'. 'Fjenden' er nu overalt, 'fjenden' er enhver, der gennem undtagelsestilstandens projektioner, forventninger, fordomme og frygt lever op til det fremherskende fjendebillede.

I baggrunden anes den tyske retsfilosof Carl Schmitts bestemmelse af politikens væsen som 'fjendskab'. For Schmitt, der bidrog til den tyske rets- og magtforståelse i trediverne, er der et dybt slægtskab mellem politik, krig og undtagelsestilstand. "Suveræn er den," skriver han, "der beslutter over undtagelsestilstanden."

I 'undtagelsestilstandens kultur' indtager 'skyld' og 'uskyld' en anden placering end i en demokratisk retsstat. Historisk og aktuelt trues 'uskyldsformodningen' af enhver undtagelsestilstand. 'Uskyldsformodningen' antager, at ingen er skyldig, indtil det modsatte er bevist. Under undtagelsestilstanden er alle skyldige, indtil det modsatte er bevist. Der er allerede i dag belæg for, at 'uskyldsformodningen' er ved at

undergå en sådan forvandling.

Når alle antages at være skyldige, påhviler bevisbyrden den enkelte. Med 'omvendt bevisbyde' er det den enkelte, der må demonstrere sin uskyld ved at underkaste sig statslige tiltag, der overskrider grænserne for en demokratisk retsstat. I denne tænkning, der i stigende grad bliver en del af 'undtagelsestilstandens kultur', har den enkelte, der er uden skyld, intet at frygte. Den 'uskyldige' er villig til at leve i fuldkommen transparens over for staten, registreret, overvåget og aflyttet. Her underkendes en demokratisk tradition, der hviler på en institutionaliseret mistillid til statsmagten.

I stedet træder loyaliteten over for staten. Her genoplives et før-demokratisk forhold til statsmagten, som de demokratiske revolutioner havde til formål at gøre op med. Det er ikke tilfældigt, at netop 'troskab' har været et tema i de senere års diskussion af begrebet 'statsborgerskab'. Her genoplives et før-moderne loyalitetsforhold, der i moderne samfund alene stilles som krav i organisationer, hvis organisationsprincip netop ikke er demokratisk. Edsafleggelse kendetegner afgrænsede enheder, der er underkastet en særlig disciplin, eksempelvis en hær. Demokratisk statsborgerskab er et principielt anderledes forhold til samfund og stat.

Adskillige tegn peger på en tilbagevenden til før-demokratiske normer i forholdet mellem borger og stat. En voldsom tilvækst i 'hemmelige' procedurer i retsplejeloven, der netop regulerer

rer dette forhold, hører hertil. Med tilslættelsen af domstole og dommerkendelser sker der en tilnærmelse til en retspleje, som den kom til udtryk i enevældens såkaldte *lettres de cachet*, 'hemmelige hofbreve', hvorefter der kunne gennemføres anholdelser og fængslinger uden erklæret grund eller adgang til domstolsprøvelse.

Men også domstolsprøvelse bliver i stigende grad omgærdet af hemmelige procedurer. Forsvarsadvokater udelukkes ikke alene fra indsigt i sagens akter, men der kan nedlægges forbud mod, at forsvarsadvokaten overhovedet drøfter sagen med den anklagede. Med særlig kunstnerisk forudseenhed har Kafka registreret denne udviklingstendens. 'Kafkask' er blevet til en kliché – så langt er konstateringen af egen afmagt allerede nået.

Også det stigende antal udvisninger, herunder af personer med livslangt ophold i landet, tyder på en tilbagevenden til før-demokratisk retspraksis, hvor 'landsforvisning' var et hyppigt anvendt sanktionsmiddel. Enevældens fornærmethed og bortvisningen af de uefterrettelige og utaknemmelige fra magtens øjesyn genopstår i ny skikkelse. Endnu bliver disse domme dog ofte omstødt af Højesteret.

Hvis et samfund vælger et vidtgående sikkerhedshensyn frem for den udvikelse af demokratiske rettigheder, der alene kan løse både globale og interne konflikter, vil dette sikkerhedshensyn før eller senere vende sig mod samfundet og de rettigheder, der hidtil har kendetegnet det. I et sådant samfund vil netop ingen til syvende og sidst kunne vide sig sikker. Et sådant samfund er allerede ved at aftegne sig. Undtagelsestilstanden bliver reglen.

danske soldater får lønforhøjelse

ind på bankkontoen – om måneden. Det er således næsten en fordobling af månedslønnen, så denne kommer til at ligge på cirka 32.000 kroner i snit. Kaptajner, der i gennemsnit er god for omtrent 340.000 kroner årligt, får cirka 15.000 kroner ekstra om måneden, når de gør tjeneste som den amerikanske imperialismes lejesoldater i udlandet.

Med denne ækle lønforhøjelse for at besætte fremmede lande og folk og slå de lokale indbyggere, "terroristerne", ihjel håber det aggressive danske mili-

tær at kunne lokke flere danske unge ud i "kampen for fred og frihed", som krigsforbryderen Fogh gang på gang gentog i sin åbningstale i Folketinget i går. Man må håbe, at de unge er kloge nok til at indse, at de blot er kanonføde for USA's økonomiske og strategiske interesser. Seks danske soldater er indtil nu dræbt i Irak. Dansk blod for amerikansk olierøveri.

Af Carsten Kofoed, *Frit Irak Blog*
4. oktober 2006

Patrick Mac Manus er også talsperson
for Foreningen Oprør.

Bush på dansk

v. Hans Pendrup

Det indledende udenrigspolitiske afsnit af statsministerens åbningstale til Folketinget synes ikke at have givet anledning debat i medierne. Og selv om en kortfattet redaktionel meningstilkendegivelse på Politikens forside med overskriften "Bush på dansk" rammer plet, så lader redaktionen sig nøje med en mild kritik af den amerikanske håndtering af "de stadigt stigende problemer, som de internationale operationer i Irak og Afghanistan er løbet ind i".

Politiken skriver:

Bush på dansk – Foghs forenklinger

"Når det gælder moraliserende forenklinger, kan Fogh efterhånden konkurrere med sin ven i det Hvide Hus, George W. Bush. De eneste tab af menneskeliv på den globale scene, der blev nævnt, var dem, der fandt sted 11. sept. for fem år siden. De stadigt stigende problemer, som de internationale operationer i både Irak og Afghanistan er løbet ind i, og den mareridsagtige vold i Bagdad, hvor et stadig større befolkningsflertal ønsker de udenlandske styrker væk, blev derimod ikke nævnt med et ord.

Talens værdibærende del var en lang besværgelse om uafviselige overordnede mål, uden et ord om, hvor dårligt det går med at nå dem, fordi USA har valgt så problematiske midler til at forfølge dem. For mange vil det mest provokerende nok være, så fjern vores statsminister var fra den hjemlige dagsorden." (Politiken 4. okt. 2006)

Hvad sagde Fogh?

I det indledende udenrigspolitiske afsnit af sin tale sagde Fogh bl.a.:

"Den 11. september 2001 kaprede 19 terrorister fire fly i USA. Tusindvis af uskyldige mennesker blev slået ihjel. Og siden har verden ikke været den samme.

Gennem de sidste fem år er det blevet klart, at vi står midt i en global værdikamp. Det er ikke en værdikamp mellem kulturer eller religioner. Det er en værdikamp mellem forstandig oplysning og fundamentalistisk formørkelse. Mellem demokrati og diktatur. Mellem frihed og tyranni.

I den kamp kan man ikke være neutral. Vi må aktivt støtte frihed og folkestyre.

Vi skal værne om vore frihedsrettigheder. Om retten til selv at vælge, hvordan vi vil leve vort liv. Om ytringsfriheden – den vigtigste af alle frihedsrettigheder.

Det er vigtigt, at vi gør os klart, hvilke ekstremistiske kræfter vi står over for. At vi ikke giver køb på vores værdier i et misforstået forsøg på at forstå eller tilpasse os.

Når det handler om frihed og demokrati, kan og skal vi ikke gå på kompromis.

Ethvert menneske, ethvert folk har ret til frihed. Vi accepterer ikke det synspunkt, at der skulle være lande eller folkeslag, som ikke har ret til eller ikke egner sig til demokrati. Derfor må verdens frie samfund stå sammen om at forsvare og fremme frihed og folkestyre. Uden at gå på kompromis med retsstat og retssikkerhed."

Politiken karakteriserer statsministe-

Anders Fogh
Rasmussens åbningstale var
for en stor del direkte
overtaget fra George W.
Bush

rens fremstilling som forenklet. Det tør antydes. Det er forenklinger af den slags, man sædvanligvis kalder propaganda. Helt på linje med Bush-retorikken om kampen imod "ondskabens akse" og "slyngelstater". Ren demagogi, der uanset det politiske ærinde må karakteriseres som et oplæg under lavmålet fra statsministeren til en folketingsdebat i et land, der forstår sig selv som demokratisk og "forstandigt".

"Gennem de sidste fem år er det blevet klart, at vi står midt i en global værdikamp. Det er ikke en værdikamp mellem kulturer eller religioner. Det er en værdikamp mellem forstandig oplysning og fundamentalistisk formørkelse. Mellem demokrati og diktatur. Mellem frihed og tyranni."

At fremlægge en sådan svada af floskler som debatgrundlag er nærmest at betragte som en hån imod Folketinget. Enhver med blot en minimal orientering om politik ved, at sådan forholder det sig simpelthen ikke. Der er forstandig oplysning og fundamentalistisk formørkelse, demokrati og diktatur, frihed og tyranni i begge lejre.

Påstanden om global værdikamp som grundlag for uomgængelig konfrontation er både fejlagtig og dødsensfarlig.

Danmarks rolle og de "ekstremistiske kræfter"

Danmark er som bekendt i krig som deltager i en amerikansk ledet alliance. Danmark er på ingen måde neutral. Hvad drejer den krig sig om? Da det ikke drejer sig om en krig imod en stat eller koalition af stater med en erklæret udenrigspolitik, kan man kun gisne om motiverne. Ifølge Bush er der tale om "islamfascisme" eller "islamofascisme", kort sagt en ny variation af de demokratifjendtlige kræfter, som udløste 2. verdenskrig.

Heroverfor står ifølge Bush "det internationale samfund" eller "den frie verden" og dens kamp for demokrati, frihed og markedsøkonomi. Efter 1989

og 11. sept. er den amerikanske supermagt den ubestridte leder af denne kamp.

Politiken erklærer sin uforbeholdne tilslutning til "store ord" om "kampen mellem frihed og tyranni", men kritiserer forenklingen, der gør sig gældende som fortællelse af den vold på civilbefolkningerne i Irak og Afghanistan, som Bush-administrationens "værdikamp" har medført. Det er midlerne, Politiken tager til orde imod, men ikke målet, for det er jo "frihed og demokrati". Men er det det?

I forbindelse med en kommentar til det angivelige London baserede *airlines plot* erklærede Bush, at "*nationen er i krig med islamiske fascister*".

"Islamofascisme"?

Men lige præcis hvem det er, der antages at repræsentere den såkaldte islamofascisme, er det temmelig vanskeligt at afgøre, siger William Blum (*Perpetual Fear, Counterpunch August 19 / 20, 2006*).

Omfatter begrebet det undertrykkende saudiarabiske regime – historisk den længstvarende allierede af USA i Mellemøsten – eller dem, der forsøger at vælte det? På samme vis med Hosni Mubaraks regime i Egypten.

Og hvad med Pervez Musharraf's regering i Pakistan, der lige har lavet en overenskomst med støtte af Taliban i landets nordvestlige region? Drejer den sig om at smutte tilbage fra at være en allieret i "krigen imod terror" til at være en støtte af fascister?

Eller tænk på Nouri Maliki's regime i Irak, bakket op for tiden af USA. Gør den omstændighed, at den støtter sig til shiitiske mordpatuljer, den til et fascistisk regime?

Eller vil det kun få den betegnelse, når USA beslutter, at den ikke længere er nyttig – under henvisning, naturligvis, til dets forbindelser med "islamofascisterne" i det iranske regime og dets afvisning af at stemple Hizbollah-"terroristerne" i Libanon?

Hvad al Qaeda-terroristgruppen angår, må man spørge sig: Præcis hvornår blev de fascister? Tilbage i 1980'erne kæmpede de dog imod Sovjetunionen med midler tilvejebragt af USA og det saudiske regime. De var

ifølge præsident Reagan frihedskæmpere præcis ligesom dem, der deltog i den amerikanske revolution.

Paul R. Pillar, en tidligere topplaceret CIA-analytiker og forfatter af en respekteret bog om terrorisme, siger til Washington Post:

"Det fører til misforståelse af behovet for, hvad der faktisk er en forskellig kontraterrorisme-politik for hver gruppe og stat, vi har med at gøre ... Hamas er en helt anden enhed end al-Qaeda ... Deres mål er meget forskellige."

Videre siger Pillar:

"Bush hævder, at al-Qaeda og dets terrorist-allierede ønsker at skabe et imperium, der strækker sig fra Spanien til Indonesien". Helt hen i vejret. Larry Wilkerson, tidligere tophjælper for Colin Powell, fortalte mig:

'Jeg tror ikke, der er en eneste sjæl i administrationen, bortset fra vicepræsident Dick Cheney, der tror på det nonsens om islamofascisme.'

Hvorfor latterliggør demokraterne ikke denne særlige form for frygtmaneri?"

11/9 og værdikamp

Mens den danske statsminister uden at ryste på hånden godtager den officielle forklaring på 11/9, så er der betydeligt mere tvivl i USA.

Den tidligere vicefinansminister i Reagan-regeringen og særdeles velrenommerede journalist for Wall Street Journal Paul Craig Roberts siger på årsdagen for 11/9:

"Min rolle er journalistens. Jeg tror at 11/9 blev brugt af Bush-administrationen til at iværksætte aggressive krige i Mellemøsten, og at det ikke er administrationens hensigt at gøre en ende på aggressionen i Irak. Hvorvidt 11/9 blot var bekvem for administrationen, eller om administrationen havde en finger med i spillet, ved jeg ikke."

Jeg konstaterer som en kendsgerning, at vort frie demokrati er ude af stand til at frembringe en undersøgelse, der kan nå frem til sandheden om 11/9."

Underminering af demokratiske rettigheder

Bush:

"Den krig, vi fører i dag, er mere end

en militær konflikt. Det er den afgørende ideologiske kamp i det 21. århundrede."

Når man læser disse ord, er man fristet til at spørge, hvordan den ideologiske kamp, der føres af Bush-administrationen, er kommet til udtryk i praksis, siger William Blum (*Perpetual Fear, Counterpunch August 19/20, 2006*).

"Krigen imod terror" har lige fra begyndelsen været ledsaget af bestræbelser på at underminere og ødelægge hele strukturen bag de forfatningsmæssigt garanterede demokratiske rettigheder, der er arven efter den ægte demokratiske revolution, der inspirerede lederne af den amerikanske revolution i det attende århundrede.

De principper, som Bush-administrationen hylder, peger i retning af spirrende diktatur. De har været tydeligst artikulert ikke blot af så uforbeholdne tilhængere af præsidentielt tyranni som højesteretsdommerne Antonin Scalia og Clarence Thomas, men også i de amerikanske militære og efterretningsmæssige personel i form af torturkamre i Abu Ghraib og i de hemmelige CIA-fængsler, hvis eksistens nu er offentligt indrømmet af Bush næsten fem år efter, at de oprindeligt blev taget i brug (10/05/06, *Information Clearing House*).

Ifølge Paul Craig Roberts vil vi om en måned vide, om amerikanere forstår faren ved Bush-administrationens fanatiske optagethed af terrorisme kombineret med etparti-kontrol med de udøvende og lovgivende grene. Hvis vælgerne forsømmer lejligheden til ved valget i november at tage magten fra republikanerne i kongressen, vil Amerika opleve en endnu hastigere udvikling i retning af en politistat.

Bush-administrationens reaktion på 11/9, en hændelse, som vi har ufuldstændig og utroværdig information om, har bestået i at nedtrampe vigtige borgerlige frihedsrettigheder som **habeas corpus**, sagføremes særligt beskyttede forhold til deres klienter (*the attorney-client privilege*), beskyttelse af privatlivet (*privacy*), retfærdig rettergang (*due process*) og forbud imod angivelse af sig selv (*self-incrimination*), siger Roberts videre.

I dag findes der 'tilbageholdte' ('*detainees*'), der er fængslet af den amerikanske regerings embedsmænd på ubestemt tid uden anklage eller rets-

gyldig fuldmagt – faktisk fængslet uden retssag – og som nægtes adgang til advokat og familie og tortureres i bestræbelser på at opnå ‘belastende tilståelser’ (*self-incrimination*), mens amerikanske borgere udspioneres uden retsgyldig fuldmagt.

Dette er tydelige tegn på en politistat.

Olie og strategisk indflydelse

Hvis man vover at sige ‘olie’, bliver man ifølge Noam Chomsky fordømt som anti-amerikansk, en konspirations-teoretiker, gammelmarxist eller blot vanvittig.

“Det er ulovligt at indrømme, at vi har en regering, der søger at fastholde og udbygge et imperium, selv om intet kan være mere oplagt. Hvis man ikke gider læse strategipapirerne fra *The Project for the New American Century*, kan man se på, hvilken politik vi konkret fører,” siger Chomsky (interview i Information 8. sept. 2006).

“Det handler selvfølgelig om olie og strategisk indflydelse. Regeringen har noteret sig, at Irak har udviklet sig helt anderledes end håbet – som alle eksperter havde forudset, det ville. Hvis Irak bliver blot en smule demokratisk og uafhængigt, så bliver det en shia-regering, der vil få tætte bånd til og samhandel med Iran. Og allerede nu ser man, hvordan det dybt undertrykte shia-mindretal i Saudi-Arabien, der bor lige oven på landets største oliekluder på østkysten, orienterer sig mod Iran og hylder Nasrallah.”

“USA har kontrol over sunni-regimerne i Saudi-Arabien, Egypten og Jordan, hvis befolkninger i vid udstrækning hader knæfaldet for USA. Shiitterne derimod har bred opbakning på grund af Irans styrkede rolle, modstand mod

USA og den rendyrkede støtte til palæstinenserne. En suveræn og egenrådig shia-region vil destabilisere de amerikanske marionetstater i hele Mellemøsten. Den vil kunne sidde på hovedparten af verdens olie, den vil have enorm strategisk magt, og Iran-Irak vil være frit stillet til at rette samhandelsfokus mod Kina. USA vil starte en atomkrig, før man accepterer det scenarium,” siger Noam Chomsky.

USA's nye “forsvarsstrategi”

The Project for the New American Century, eller PNAC, er en Washington-baseret tænketank, der blev oprettet i 1997. Frem for alt ønsker og kræver PNAC én ting: etableringen af et globalt amerikansk imperium, som bøjer alle landes vilje.

De oprører over den omstændighed, at de Forenede Stater som den sidste tilbageværende supermagt ikke gør mere i form af økonomisk og militær magt for at bringe resten af verden ind under en ny socio-økonomisk Pax Americanas paraply.

Essensen af PNAC's ideologi findes i en hvidbog, der blev produceret i september 2000 med titlen “*Rebuilding America's Defenses: Strategy, Forces and Resources for a New Century*”. Her skitserer PNAC, hvad der kræves af Amerika for at skabe det globale imperium, de forestiller sig.

Ifølge PNAC skal Amerika:

- * Genanbringe permanent baserede styrker i Sydeuropa, Sydøstasien og Mellemøsten.
- * Modernisere de amerikanske styrker og jævnsides øge deres kampflystyrke, undervandsbåds- og flådestyrker.
- * Udvikle og deployere et globalt missilforsvarssystem og udvikle et strategisk herredømme over rummet.
- * Kontrollere den ‘internationale arena’ i cyberspace.

* Øge forsvarsudgifterne til minimum 3,8 procent af BNP, en stigning på 3 procent fra de nuværende udgifter.

PNAC som drejebog for Bush-administrationen

Det fulde omfang og ambitionen for Bushs udenrigs- og militærpolitik er i mere omfattende form beskrevet i en bog med titlen *Present Dangers: Crises and Opportunity in American Foreign and Defense Policy* af the Project for the New American Century in 2000. I denne redigerede udgave af PNAC-stifterne Robert Kagan og William Kristol kan man finde, hvad der tager sig ud som et blueprint til den aktuelle målsætning i forbindelse med USA's globale engagement. Med *nonstate* (ikke-statslig) terrorisme bliver der gjort kort proces i bogen, der omfatter kapitler skrevet af så fremtrædende udenrigspolitiske holdspillere som Richard Perle, Elliott Abrams, Paul Wolfowitz og Peter Rodman.

PNAC's “*Present Dangers*” fungerer tilsyneladende som en drejebog for Bush-administrationen.

I sit kapitel om Mellemøsten fremlægger Elliott Abrams den “fred gennem styrke”-trosbekendelse, der er blevet det bærende princip for denne administration.

“Vor militære styrke og villighed til at bruge den vil fortsat være en nøgelfaktor i vores evne til at fremkalde fred,” skrev Abrams, som er administrationens *National Security Council Senior Director for Democracy, Human Rights, and International Operations*.

I lighed med andre PNAC-principper opfordrer Abrams til en forebyggende “omstyrtning af Saddam Hussein”. Styrkelse af vor store allierede i regionen, Israel, bør være grundlaget for amerikansk Mellemøsten-politik, og vi bør ikke tillade etableringen af en palæstinensisk stat, der ikke eksplicit hævder amerikansk politik i regionen, ifølge Abrams.

Under overskriften “*Regime Change*” (regimeskift) i det indledende kapitel tager Kristol og Kagan sigte på Irak, Iran, Nordkorea og Kina som udfordrere, der må konfronteres. Med hensyn til Irak og Nordkorea konkluderer de to PNAC-stiftere, at USA's ‘fremtrædende rolle’ (“*preeminence*”) i

Netavisen

Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag

www.kpnet.dk

det 21. århundrede ikke kan baseres på *“blot at ønske fjendtlige regimer ud af eksistens”*.

De advarer om, at USA vil være nødt *“til at intervenere i udlandet, selv hvis vi ikke kan bevise, at USA's 'vitale interesser' i snæver forstand er på spil”*.

Det er præcis derfor, Bush-administrationen har så svært ved at forklare, hvorfor den er på krigsstien imod Irak. De argumenter, der fremsættes af Pentagon, udenrigsministeriet og det Hvide Hus om det irakiske regimes støtte til international terrorisme, dets obstruktion af FN-inspektioner eller dets repressive karakter, er ikke det centrale i deres dagsorden, nemlig at udløse *“regime change”* i alle lande, der udgør en udfordring – virkelig eller potentiel – for det amerikanske *“imperium”* med dets kontrol af fundamentale globale ressourcer og dets globale militære dominans.

Bush-administrationen hævder i lighed med Teddy Roosevelt, at amerikansk krigspolitik er et slag for fred.

I deres skrivelser i forbindelse med det seneste præsidentvalg opfordrede Kagan og Kristol til en ny udenrigspolitik baseret på principperne for overlegen militær magt og konservativ internationalisme.

“Konservativ internationalisme,” sagde de, er *“den sande arving til en tradition i amerikansk udenrigspolitik, der går fra Theodore Roosevelt og frem til Ronald Reagan.”*

Til alt held forkaster størstedelen af det internationale samfund og et voksende antal amerikanere genoplivningen af det 19. århundredes kanonbådsdiplomati som en passende manifestation af det 21. århundredes internationalisme.

(Foreign Policy in Focus 31. oktober 2002, Tom Barry: PNAC's 'Present Dangers' som drejebog for Bush-doktrinen).

Det skulle med ovenstående eksempler in mente fremgå, at der skal mere end statsministerens “besværgelser om uafviselige overordnede mål” som grundlag for en “forstandig og demokratisk” debat om de globalt omfattende konflikter og Danmarks rolle i dem.

Redaktion og oversættelser
Hans Pendrup

Velfærdsprotest – hvorhen?

Arbejderpartiet Kommunisterne delte ved demonstrationen foran Christiansborg den 3. oktober en løbeseddel ud, hvor det bl.a. hedder:

En folkelig bevægelse for ‘velfærd til alle’ har udviklet sig kraftigt, siden mere end 100.000 danskere var på gaderne den 17. maj i protest mod Foghs såkaldte ‘velfærdsreform’. Protesterne i maj var de mest omfattende demonstrationer i flere årtier. De advarede samtidig Socialdemokraterne og De Radikale mod at indgå i et forlig.

Det er denne bevægelse, der er fortsat og udvidet med de massive protester mod kommunale nedskæringsbudgetter og efterårets planlagte velfærdsnedskæringer i folketinget, som bl.a. skal vedtage ‘velfærdsforliget’ og en ny asocial finanslov.

Forårets slagkraftige bevægelse fik forhindret en række bebudede nedskæringer i ‘velfærdsreformen’ – bl.a. af SU’en. Men en række hovedelementer blev fastholdt i et råddent forlig mellem regeringen, Dansk Folkeparti, Socialdemokraterne og De Radikale. Man enedes bl.a. om at sætte efterlønsalderen op med to år (til 62) og hæve folkepensionsalderen med andre to år (fra 65 til 67). Nu er hele forligsteksten kommet ud – og det viser sig, at dette forlig i virkeligheden udgør **den største forringelse af det danske pensionssystem nogen sinde**.

Over en årrække kan det medføre, at den reelle efterlønsalder vil ligge på 67 år. Der er tale om en glidende afskaffelse af efterløn og tilpasning til EU-systemerne, en gennemførelse af Nyrups berygtede efterlønsreform – blot langt værre!

Flere og flere danskere har gennemskuet, at Fogh-regeringens ‘forsvar for velfærden’ er tomme ord, der dækker over en brutal nedskæringspolitik. Fogh og co. skal væk –

og det vil kunne ske med en stærk folkelig mobilisering, der holder fast ved en kurs for *‘velfærd til alle’*.

Protestbevægelsen er ikke en supporterbevægelse for Helle Thorning-Schmidt som regeringsalternativ. Det er en bevægelse fra den brede befolkning, som siger: NU ER DET NOK! Den kræver en anden politik, uanset hvem der har regeringsmagten.

Helle Thorning-Schmidt fremstilles nu som bedre til at ‘forsvare velfærden’ end Fogh. Det skal der heller ikke meget til. Derfor denne opfordring til Helle Thorning-Schmidt og Socialdemokraterne:

Lad være med at slå plat på den store folkelige bevægelse for velfærd til alle. Tag den i stedet alvorligt, og støt dens krav. Socialdemokraterne må annullere ‘velfærdsforliget’ og være med til at sikre efterløn med en mulig start fra de 60 år og en generelt folkepensionsalder på 65.

Socialdemokraterne har deltaget i både kommunalreform, ‘velfærdsreform’ og de lokale nedskæringsforlig, og de har aktivt modarbejdet de folkelige protester. Men hadet til Fogh og hans nyliberale regering er så stort, at Socialdemokraterne igen er blevet landets største parti i meningsmålingerne. Disse begynder også at vise flertal for en anden regering.

Det er en af Enhedslistens og SF’s mange grundlæggende strategiske fejl, at de tror, man kan presse Socialdemokraterne og deres organismer til venstre gennem parlamentariske aftaler. De presses kun, når en levende og energisk bevægelse udfolder sig, fordi de ikke kan modstå den. Derfor kikser alle deres forsøg på at skabe ‘aktionsenhed’ med S – på spørgsmålet om velfærd, om fred, om hvad som helst. Den første betingelse, S stiller, er en de facto eksklusion af de revolutionære kræfter. Den næste er en likvidation af kampen. Hver gang!

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Nye kommuner skal sikre bedre rehabilitering

Når de nye kommuner overtager ansvaret for rehabilitering, herunder genoptræning af ældre, bør det resultere i samlet plan for den pågældende ældre, så alle de nødvendige personer bliver involveret i rehabiliteringen. Det vil gavne både menneskeligt og samfundsmæssigt. Tilbuddene til ældre, der har brug for rehabilitering, er nemlig utilstrækkelige, mener Danmarks største ældreorganisation.

Som det er nu, kan der hurtigt opstå en situation, hvor den ældre skal på plejehjem eller i beskyttet bolig, og det kan koste mange penge. Det er bedre, at den ældre bliver i stand til at klare sig selv via en effektiv fysisk og psykisk genoptræning efter sygdom eller skader.

"Ofte bliver der kun tilbudt genoptræning, men for eksempel efter en

blodprop er det nødvendigt også at blive rettet op mentalt, så man er i stand til at fungere, som inden man blev syg. Det skal undersøges, om den fysiske genoptræning er i orden, og der skal være et samarbejde mellem fysio- og ergoterapeuter, læge og evt. en psykiater," siger Ældremobiliseringens formand Knud Kingo Christensen.

I de nye kommuner bør der oprettes rehabiliteringscentre i større lokalområder, og medarbejderne skal have den nødvendige faglige ekspertise til at vurdere rehabiliteringsbehovene og visitere til ydelserne.

Der bør også være tilbud om tilgængelige, udfordrende og vedligeholdende motions- og aktivitetstilbud både til ældre, der er blevet genoptrænede og

rehabiliterede, og til andre ældre i form af et sundhedsfremmende og forebyggende tilbud.

Ældremobiliseringen

Ældremobiliseringen blev stiftet i 1992 og er et samarbejde mellem følgende fem ældreorganisationer: Pensionisternes Samvirke, LO Faglige Seniorer, Omsorgsorganisationernes Samråd, Sammenslutningen af Pensionistforeninger i Danmark og Den fynsk/jyske Sammenslutning af Pensionistforeninger i Danmark

Organisationerne i Ældremobiliseringen repræsenterer tilsammen omkring 1200 foreninger med flere end 450.000 medlemmer.

En frisk brise

I disse dage stryger en frisk brise over landet. En dejlig stemning af mange mennesker, der er begyndt at røre på sig. Mennesker, der ved og kan mærke, at vilkårene for vores ældre og børn ikke er, som de burde være.

Protesterne, strejkerne og forældre, der laver blokader, er et udtryk for, at nu er grænsen nået: Der er et ønske om at prioritere om.

Men hvor skal midlerne tages fra til disse rimelige krav? Efter min mening kunne man starte med at kræve, at de mange store firmaer heri landet, der ikke betaler skat, begynder på det. Det er vel ikke for meget forlangt?

Mange store selskaber har ligeledes store milliardoverskud efter skat og investering, som kunne fordeles til vores ældre og børn eller blandt dem, der næsten ikke har til dagen og vejen. Eller hvad med de mange penge, vores besættelse af Irak og Afghanistan koster?

Endelig kunne man selvfølgelig også bruge af den efterhånden store formue, som staten har skrabt sammen ved nedskæringer og privatiseringer.

En ting er sikker: Der er penge nok i landet.

Det ville derfor være dejligt, hvis endnu flere almindelige mennesker tog sagen i egne hænder, aktionerede og stillede krav om en rimelig fordeling af goderne.

Peer Nørbo
Odense

Fredsvagten "fejrer" fødselsdag

19. oktober kl. 16-18

I fem år – siden Danmarks deltagelse i krigen mod Afghanistan begyndte – har Fredsvagten stået på Christiansborg Slotsplads i strid mod vind fra de kolde magter inde bag murene.

Siden fulgte krigen mod Irak, men dét, der egentlig er en sorgens dag, markeres på **SLOTSPLADSEN** med: musik og lyd af "Gorgij Park", kakao og boller fra "Klovnehæren" og uddeling af PiiSarTs fredspris 2006 af Anne Marie Helger.

Kl. 18 inviterer "Månefiskeren" til fødselsdag med kreative gaver.

Arbejdsnedlæggelser

*blokader og demonstrationer
var som en ond drøm der sneg sig ind
på den sovende, - men da denne vågnede
badet i sved - og opdagede at drømmen
var blevet til virkelighed,
gik Anders F. Rasmussens tanker
tilbage til barndommen på gården
og tiden som roeoptager, - og ordsproget han kunne
udenad - skomager bliv ved din læst, -
havde nok været det mest passende
i den nuværende situation, - ja måske overhovedet.*

NB

Ytringsfrihed og demokrati

Hurra for ytringsfriheden. Hurra for demokratiet. Det skinger mere og mere falsk, jo højere de råber. Forsvarerne for danskheden. Forsvarerne for freden. Forsvarerne for lov og orden. Forsvarerne for minut-tyranni og kontrol.

Pressen udnytter pressefriheden til at vælte sig ukritisk i videoer optaget med skjult kamera. Indtil videre har kun FOA og medarbejderne på Fælledgården klaget over det. Imens tildeles modsvarene til den ensidige presse-dækning kun ringe plads, og overvågningen bliver en del af dagligdagen.

Der er fantastisk mange gode muligheder for i tv, aviser, radio og på internettet at bringe en god, underholdende og alsidig journalistisk dækning af begivenheder og baggrunde ud til mange mennesker. Alligevel spises vi af med ensidige ekspert-udsagn, et minimalt statistisk materiale og "tilfældige" forbi-passeres udsagn om alt mellem himmel og jord, krydret med de samme få politikeres velkendte meninger. På den måde udvandes og forsimples den lødige, veloplyste debat, den debat, der er helt nødvendig for at få et demokrati til at fungere i praksis.

Nyhedsstrømmen bliver intetsigende

og ligeegyldig, arbejdspresset øges, så der bliver mindre og mindre tid til seriøs stillingtagen, samtidig med at vores følelser fodres med oprørende historier. Altså, opmærksomheden vendes mod de små ting – ikke at forveksle med, at jeg mener, de er små for den enkelte, det går ud over – der kan bringe vores følelser i affekt i en tid, hvor følelserne underprioriteres i det daglige ræs.

Nå, men heldigvis viste det sig jo, at en meget stor del af den danske befolkning ikke har mistet snusfornuften, når det kommer til at tage sig af dagligdagen – børnepasningen, uddannelsen af de unge, pasningen af de gamle og syge.

Jeg har desværre ikke noget håb om, at den tiltagende mængde af gratis-aviser vil forbedre kvaliteten af nyhedsformidlingen. Og ytringsfriheden ser ud til at få trangere kår, når de skingre skrig fra de falske forsvarsbrødre bliver højere og højere og mere og mere falske for at kunne overdøve de fornuftige hverdagsmenneskers jordbundne protester.

DF, der skreg allerhøjest under "Muhammedkrisen" har fået svært ved at finde balancen, når ytringsfriheden og demokratiet også skal gælde deres egne. Lad os håbe, at de falder i deres

egne rænker. Under alle omstændigheder er det nu klokkeklart, at de nærer hadet mod islam ved deres bryst.

Desværre flyder pressen over med tve-tydige gengivelser i stedet for klart at afvise og tage afstand fra de racistiske holdninger til islam i Dansk Folkeparti, som det tydeligt er fremgået igennem mange år og bl.a. dokumenteret i anmeldelsen af DF-medlemmer.

I ytringsfrihedens og demokratiets navn tager jeg hermed afstand fra nedgøring og tilsvining af en hel befolkningsgruppe.

Jeg kan ikke leve med, at det land, jeg er statsborger i, ikke forbyder og forhindrer denne racistiske opførsel.

Det er nødvendigt i ytringsfrihedens og demokratiets navn at forandre dette samfund, således at respekten for alle mennesker og for livet bliver den fælles styrende værdi.

GBe

Stop de politiske mord i Filippinerne

Film og manifestation fredag d. 20. oktober kl. 19.30

VerdenskulturCentret, Nørre Alle 7, 2200 Kbh N

19.30 Filmen *Sa Ngalan Ng tubo* om sukkerarbejdernes militante strejke på Hacienda Luisita i Filippinerne vises.

20.00 Johnna Mortensen og Irene Clausen fra Internationalt Forum fortæller om deres rejse til Filippinerne i foråret 2006, hvor de deltog i en international delegation med fokus på politiske mord. De besøgte de strejkende Nestlé-arbejdere, hvis fagforeningsformand blev myrdet for et år siden, samt sukkerarbejderne på øen Negros.

21.00 Der tændes lys på Skt. Hans Torv for at demonstrere vrede og sorg over, at mere end 730 faglige og politiske aktivister er blevet myrdet, siden

det USA-støttede Gloria Macapagal-Arroyo-regime kom til magten i 2001. Der vil være tale og sang.

Resten af aftenen vil der være sang, musik og hygge i VerdenskulturCentret.

Arrangør:

Dansk-Filippinsk Solidaritetskomite

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fre 14-17.00

Aldi, Netto eller LO

Hvor står dansk fagbevægelse?

Nogle vil sige, at den står i mudder til halsen. Andre at den ligger, som den selv har reddet. Nogle vil måske fundere over, hvorvidt den står midt imellem dagligvarebutikkerne – med den forskel, at fagbevægelsens vareudbud er forskellige servicetilbud, sommerhusudlejninger, medlemskort med rabatter til forskellige butikskæder, forskellige arbejdsmarkedspensionsordninger... Hylderne med varer er mange. Den etablerede fagbevægelse konkurrerer indbyrdes, idet hver enkelt lønmodtager frit kan vælge; og samtidig slås de mod de gule, kristelige fagforeninger, der høster medlemmer i titusindvis på grund af lavere kontingent:

- 300 kr. om måneden er vel også en slags penge, udtaler den lokale frisør til fjernsynet, når talen falder på valg af gul fagbevægelse.

Forbundene har over en kam i årevis udstukket løsningen på medlemsflugten, der minder om en sneboldseffekt:

- Vi skal blive bedre til at forklare medlemmerne, hvad deres kontingentkroner går til!

Sådan; men snebolden ruller stadig. Fagbevægelsen har på kort tid mistet 30.000 medlemmer. Medlemmer der jævnlige i deres forbundsblade har kunnet læse om, hvordan Jensen og Hansen er blevet arbejdsskadeserstatning – takket være forbundet. De samme medlemmer har set forbundspaladser skyde op som paddehatte i fugtig skovjord.

Da LO-formand, Hans Jensen, i sidste uge havde vovet sig udenfor sit palads på Islands Brygge, fordi en TV-journalist ville spørge ham om løsningen på medlemsflugt, svarede han:

- Vi skal blive bedre til at forklare vore medlemmer, hvad vi bruger deres kontingentkroner til.

Det sagde han altså!

Retfærdigvis skal det tilføjes, at Hans Jensen tilføjede, at fagbevæ-

Hvor står dansk fagbevægelse? Nogle vil sige, at den står i mudder til halsen.

Faglig kommentar

gelsen også skulle vise deres duelighed til at skaffe en lønfest til huse ved de kommende overenskomstforhandlinger i det kommende forår. Disse overenskomster er allerede ved at blive skruet sammen – uden at arbejdspladserne er blevet spurgt om, hvad deres krav er. Det kan være, at de store socialdemokratiske klubber er blevet spurgt om, hvad de synes om forbundenes OK-udspil; men arbejderne – og slet ikke de arbejdsløse endsige kontanthjælpsmodtagerne – er blevet spurgt.

Alligevel er køreplanen for og hovedpunkterne i OK -07 allerede ved at være lagt på plads.

Tilbage er skuespillet for folket. Det starter som regel i januar med store armbevægelser og besværgelser, hvorefter Forligsinstitutionen efter nogle uger kommer ind over banen, og med lidt gensidigt svovlen og banden kommer alle parter – bortset fra de arbejdende og udstødte – ud på den anden side med deres sædvanlige konklusion:

- Det var det bedst opnåelige resultat!

Når Hans Jensen alligevel ”åbner” for lønfest, fortjener det forskellige bemærkninger:

For det første er den toneangivende industrioverenskomst, der er til forhandling, som ikke centralt fastlægger lønforhold, hvilke fastlægges og forhandles af klubberne lokalt. For det andet knytter LO-formanden sig op borgerskabets påstand om, at den ”usædvanlige lave ledighed” pr. automatik vil føre til lønfest. Samtidig har

han uden at nævne problemet med et ord taget afstand til kravet om nedsat arbejdstid!

Det er en afgørende, central betragtning, der i sig rummer muligheden for et fælles samlet krav, der i sig bærer solidariteten mellem de arbejdende og de udstødte: 30 timers arbejdsuge, 6 timers arbejdsdag!

LO-formanden klynger sig til de gentagne løgne fra politikere, erhvervsfolk, medier OG forbundsformænd: Danmark mangler arbejdskraft! ”Vi” har flaskehalseproblemer.

Med til løgneren hører, at man nu ikke længere taler om 230.000 arbejdsløse – hvilket kun rummede dagpengemodtagerne. Tallet og begrebet er nu ændret til ”122.000 arbejdsmarkedsparate” ifølge vores arbejdsmarkedsminister. Det forties, at vi har langt mere end 800.000 personer i den erhvervsaktive alder, der står udenfor arbejdsmarkedet!

Toppen af dansk fagbevægelse er for længst syltet ind i de riges smag luksus. Når spørgsmålet rejses om, hvor Hans Jensen og hans kunpaner står, så giver svaret sig selv:

Det er i hvert fald en kendsgerning, at fagbevægelsen på den ene side står i en kæmpe krise; og på den anden side **ikke** stod på Slotspladsen ved Folketingets åbning sammen med titusindvis af medlemmer eller kommende medlemmer, da ikke mindst ungdommen, men også almindelige mennesker havde givet fremmøde for at give sig til kende for velfærd, mod krig, for fristæder som Christiania og Ungdomshuset.

Der må træffes en beslutning: Er man for et forligslyderligt Socialdemokrati med udsalg af velfærd, uddannelse, efterløn og pension, eller vil man slås for den udbyttedes ret til en respekt for tilværelsen. Hans Jensen har truffet sit valg.